

TINC GANES DE TU

FEDERICO MOCCIA
TINC GANES
DE TU

Traducció de Mercè Ubach i Eugènia Bertran

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *HO VOGLIA DI TE*

PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2009

© GIANGIACOMO FELTRINELLI EDITORE, MILANO,

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ITALIÀ: MERCÈ UBACH I EUGÈNIA BERTRAN, 2008

© COLUMNNA EDICIONS, S.A.

CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1006-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 52.648-2008

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER PEU DE LA CREU, 5-9 - 08001 BARCELONA

IMPRÈS A: LIMPERGRAF, S.L.

www.columnnaedicions.cat

Aquest llibre no podrà ser
reproduït, ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.
Tots els drets reservats.

*A la Gin.
El teu somriure m'ha explicat aquesta història.
A l'àvia Elisa i la tia Maria, que cuinaven bé i amb amor.
I que, aquell dia, em van venir a buscar...*

«**E**m vull morir.» Això és el que vaig pensar quan vaig marxar. Quan vaig pujar a l'avió, fa a penes un parell d'anys. Volia posar fi a tot. Sí, un simple accident era el millor. Perquè ningú se sentís culpable, perquè jo no me n'hagués d'avergonyar, perquè ningú busqués un perquè... Recordo que l'avió no va parar de bellugar-se durant tot el viatge. Hi havia temporal i tothom estava tens i espantat. Jo no. Jo era l'únic que somreia. Quan estàs malament, quan ho veus tot negre, quan no tens futur, quan no tens res a perdre, quan... cada instant és un pes. Immens. Insostenible. I esbufegues sense parar. I voldries alliberar-te'n a qualsevol preu. Fos com fos. De la manera més senzilla, més vil, sense tornar a arrossegar fins l'endemà aquest pensament: ella no hi és. Ja no hi és. I per això voldries, simplement, deixar de ser-hi tu també. Desaparèixer. Puf. Sense gaires problemes, sense molestar. Sense que ningú hagués de dir: «Oh, que no ho sabies? Sí, ell... No saps com va acabar...». Sí, aquell paio explicarà el teu final, adornat amb qui sap quins i quants detalls; s'inventarà alguna cosa absurda, com si et conegués des de sempre, com si només ell hagués sabut de debò quins eren els teus problemes. Que estrany... Quan potser ni tu mateix has tingut temps de saber-ho. I ja no po-

dràs fer res contra aquell gegantí «passa paraula». Quins collons. El teu record serà víctima d'un fill de sa mare qualsevol i tu no podràs fer-hi res. Sí, aquell dia hauria volgut tenir a prop un mag d'aquells tan estranys. Posen un mocador al damunt d'un colom que acaben de fer aparèixer i, puf, tot d'una ja no hi és. Ja no hi és i s'ha acabat. I tu surts satisfet de l'espectacle. Potser hi has vist unes ballarines una mica més grasses que no caldria, has estat assegut en una butaca d'aquelles antigues, una mica rígides, en uns baixos convertits en una sala precària. Sí, també feia olor de florit i d'humitat. Però una cosa era segura. Tu no t'ho demanaràs mai més, on ha anat a parar aquell colom. No. Nosaltres no podem desaparèixer amb tanta facilitat. Ha passat un temps. Dos anys. I ara em bec una birra. I, en recordar com desitjava ser aquell colom, somric i me n'avergonyeixo una mica.

—En vol una altra? —Un auxiliar de vol em somriu, aturat al costat del carret de les begudes.

—No, gràcies.

Miro a fora per la finestra. Núvols tenyits de rosa que es deixen travessar. Suaus, lleugers, infinits. Un ocàs llunyà. El sol que pica l'ullet per última vegada. No m'ho puc creure. Estic tornant. A 27. Aquest és el meu lloc a l'avió. A la fila de la dreta, just després de les ales, al passadís central. Estic tornant. Una bonica hostessa em torna a somriure mentre em passa a prop. Massa a prop. Sembla que l'enviïn els Nirvana: «If she comes down now, oh, she looks so good...». Porta un perfum lleuger, un uniforme perfecte, una brusa prou transparent per poder apreciar els sostenidors de blonda. Va amunt i avall de l'avió, sense problemes, sense preocupacions, somrient. «If she comes down now...»

—Eva és un nom molt bonic.

—Gràcies.

—Vostè és una mica com la primera Eva, em tempta...

Per un moment es queda en silenci, mirant-me de fit a fit. La tranquil·litzo.

—Però és una temptació lícita. Puc prendre una altra cervesa?

—Però si és la tercera...

—És veritat, si continua passant tant... Bec per oblidar-la. Somriu. Sembla sincerament divertida.

—Sempre compta el que beu la gent, o és que s'ha fixat especialment en mi?

—Decideixi-ho vostè. Sàpiga que és l'únic que ha demanat cervesa.

Se'n va. Però abans d'anar-se'n torna a somriure. Mentre s'allunya oscil·la alegrement. Trec una mica el cos. Cames perfectes, mitges gruixudes, compressores, fosques, sabates serioses i vulgars, com les altres. Els cabells recollits amunt, en una cua doble amb alguna volta de més, d'un ros amb metxes discretes. S'atura. La veig que parla amb un senyor de la meva mateixa filera, una mica més endavant. Escolta el que li demana. Es limita a assentir, sense parlar. Després diu alguna cosa rient i el tranquil·litza. Es tomba una última vegada cap a mi abans de seguir avançant. Em mira. Ulls verds. Una ratlla fina. Uns tocs difuminats de color eben i una mica de curiositat. Allargo els braços. Aquesta vegada sóc jo qui li somriu. El senyor diu una altra cosa. Ella li respon de manera professional i després s'allunya.

—Molt bufona, aquella hostessa.

La senyora del meu costat entra en desordre en els meus pensaments. Atenta i somrient, d'ulls vius rere unes ulleres gruixudes. Té cinquanta anys ben portats, no com el parell d'arracades que du, massa grosses; ni com l'ombra d'ulls, feixuga i blava damunt les parpelles.

—Sí, *gnocca*.

—Com?

—Que és una *gnocca*. A Roma en diem així, d'una hostessa guapa com ella. —En realitat diem moltes més coses, però no és el moment, em sembla.

—*Gnocca*... —branda el cap—. No ho havia sentit mai.

—*Gnocca*, sí... De vegades, *gnocca* maca. És una expressió simpàtica, presa de la pasta —li dic, ocultant-li l'al·lusió a l'òrgan sexual femení—. Té presents els *gnocchi*, oi?

—I esclar. Els he sentit anomenar i n'he menjat un munt de vegades. —Riu divertida.

—Doncs això. I li agraden?

—Amb bogeria.

—Doncs fixi's que fàcil. Quan es diu d'una noia que és una *gnocca* vol dir que està bona com els *gnocchi* que es menja vostè.

—Sí, però em fa riure imaginar-me-la com un *gnocco*. Em resulta... com es diu... bast!

—Al contrari! Ha de pensar en els *gnocchi* amb salsa calenta per damunt, de tomàquet dolç, d'aquells que es desfàn a la boca, que quasi s'enganxen tant que s'han de desenganxar del paladar amb la llengua.

—Sí, sí, ja ho entenc. A vostè els *gnocchi* el fan tornar boig.

—Força.

—En menja sovint?

—A Roma molt sovint. A Nova York no he menjat en cap italià, no ho sé, per principi.

—Que estrany, diuen que hi ha un munt de restaurants italians boníssims. Oh, miri, ja torna, la *gnocca*.

La senyora riu divertida i assenyala l'hostessa, que s'acosta somrient amb el vas de cervesa. Sembla sortida d'un anunci, de guapa que és.

—Digui-li que és una *gnocca*, ja veurà que li agrada.

—No, vostè em pren el pèl...

—Que no, li asseguro que és una galanteria.

—Així, doncs, l’hi dic?

—Sí, esclar.

L’hostessa arriba, m’allarga una petita safata amb el vas a sobre d’un sotagot de paper.

—Aquí té la cervesa. No li’n puc servir cap més perquè som a punt d’aterrar.

—Tampoc l’hi pensava demanar. Estic començant a oblidar-la. Tot i que no és fàcil.

—Ja... Bé, doncs gràcies.

Tasto la birra.

—És boníssima, gràcies, perfecta, amb el punt just de fredor. I, servida per vostè, sembla una cervesa d’anunci.

—Però digui’m, només per curiositat: què és el primer que oblidarà?

—Potser la manera com va vestida...

—No li agrada el nostre uniforme?

—Sí, molt. És que me la imagino d’una altra manera...

Em mira una mica perplexa, però no li deixo temps per contestar.

—S’hi quedarà gaire, a Roma?

—Uns dies... Roma està preciosa, al setembre. Vull passejar i fer unes quantes compres. Potser trobaré alguna cosa per no ser oblidada.

—Oh, n’estic segur. Trobarà roba perfecta per a vostè. Perquè vostè és... com ho diria... com se diu?

Em tombo cap a la senyora asseguda al meu costat.

—Ajudi’m vostè...

La senyora sembla una mica espantada, però a la fi es decideix:

—Vostè és... una *gnocca*.

L’hostessa la mira perplexa per un moment, i després em mira a mi. Alça una cella i a continuació es posa a riure. Encara bo. Ha funcionat. Jo també ric.

—Gràcies, senyora, és just el mateix que hauria dit jo!

L'hostessa anomenada Eva s'allunya remenant el cap.

—Cordin-se els cinturons, per favor.

La seva cua de cavall es mou perfecta com tota la resta. Perfecta com les ales d'una papallona. Hi havia un tema que em feia tornar boig als States, una cançó anglesa de fa uns anys: «I'm gonna keep catching that butterfly...». Els Verve. Provo de recordar-la tota. No ho aconseguixo. Una veu em distreu. La senyora s'està barallant amb alguna cosa. I no ho fa en silenci.

—Ostres, no trobo mai el cinturó, als avions.

Ajudo la senyora, que s'hi ha assegut literalment al damunt.

—Tingui, senyora, és aquí sota.

—Gràcies, tot i que no puc entendre per a què pot servir. Tampoc no ens pot subjectar tan fort.

—Per descomptat que no.

—És que... vull dir, si xoquem, no és com si anéssim amb cotxe.

—No, no es pot comparar amb els cotxes... Està nerviosa?

—Estic morta de por. —Em mira i gairebé es penedeix d'haver fet servir aquesta expressió.

—Miri, senyora, si toca, toca.

—Què vol dir?

—El que he dit.

—Sí, però què ha dit?

—M'ha entès perfectament.

—Sí, però no volia fer-ho. Els avions em fan pànic.

—No es nota gens. —La veig tan preocupada... Em somriu movent els llavis, amb la boca seca. Bec un glop de cervesa i decideixo divertir-me.

—Pensi que la majoria dels accidents aeris tenen lloc en enlairar-se l'avió o bé...

—O bé...

—En aterrar. O sigui, d'aquí a poc.

—Però què diu?

—La veritat, senyora, cal dir la veritat sempre.

Bec un bon glop de birra, mentre m'adono de cua d'ull que em mira de fit a fit.

—Per favor, digui'm alguna cosa.

—Senyora, i què vol que li digui?

—Distregui'm, no em deixi pensar en el que podria...

M'estreny la mà amb més força.

—Em fa mal.

—Ai, perdoni. —L'afluixa una mica, però no la deixa anar. Començo a explicar-li qualsevol cosa. Fragments de la meua vida una mica barrejats, tal com em vénen.

—Així, doncs, vol saber per què vaig marxar? —La senyora assenteix. No pot parlar.— Sàpiga que és una llarga història... —Fa que sí amb el cap amb més vigor, només vol escoltar, sigui el que sigui mentre la distregui. Em fa l'efecte que parlo amb un amic, amb el meu amic...— Es deia Pollo. Quin nom tan estrany, oi? —La senyora no sap si ha de dir que sí o que no, li és igual sempre que jo continuï parlant.— Sí, és l'amic que vaig perdre fa més de dos anys. Sempre anava amb la seva xicota, la Pallina. Una persona massa guai, amb els ulls expressius, sempre alegre, collonuda, ocurrent i punyent... —M'escolta en silenci, amb curiositat als ulls, fascinats per les meves paraules. Que estrany... Amb una persona que no coneixes de vegades et sents més a gust, t'expliques amb més facilitat. Te li obres de debò. Potser perquè no t'interessa el seu judici.— Jo, en canvi, anava amb la Babi, que era la millor amiga de la Pallina.

La Babi. L'hi explico tot... Com la vaig conèixer, com vaig començar a riure, com me'n vaig enamorar, com l'he trobat a faltar... La bellesa d'un amor, la veus perfectament només quan l'has perdut. Potser estàs així quan t'analitzes.

És una cosa que m'he preguntat sempre. Però amb aquests tios s'aconsegueix ser veritablement sincer? Hauré de preguntar-ho a algú que hi hagi anat. Penso mentre parlo. Faig breus pauses de tant en tant. La senyora, divertida i encuriosida, de seguida es fica en la història. Ara està més tranquil·la: fins i tot m'ha deixat anar la mà. S'ha oblidat de la tragèdia de l'avió. Ara, segons ella, s'ocupa de la meva.

—I amb aquesta Babi, no hi has tornat a parlar?

—No. He parlat de tant en tant amb el meu germà. I algun cop amb el meu pare. Però no gaire sovint, les trucades des de Nova York costen una pasta.

—S'hi trobava sol?

Li contesto amb vaguetats. No l'hi sé dir. M'hi sentia menys sol que a Roma. I després, inevitablement, faig esment de la mama. M'hi fico de ple i gairebé em diverteix ofendre els principis d'aquesta dona. La meva mare va enganyar el meu pare. La vaig enxampar amb l'home que vivia davant nostre. Li costa de creure. La notícia no la incomoda gens ni mica. L'avió? Ni es recorda que és dins un avió. Em fa mil preguntes... Gairebé no tinc temps de contestar-les-hi. Com és que agrada tant espionar la vida dels altres? Qüestions picants, detalls prohibits, actes foscos o pecats plaents. Potser perquè així, escoltant-los i prou, no ens embrutem. La senyora sembla que gaudeix del meu relat, mentre també pateix. No sé si és veritat, tampoc m'interessa. L'hi dic tot sense problemes. La violència que vaig emprar amb l'amant de la mama, els meus silencis a casa, el fet de no haver-ne dit res ni al papa ni al meu germà. I després el judici. La mama allà asseguda, al meu davant. En silenci, sense coratge per admetre el que havia fet. La meva mare que no va aconseguir aduir la seva traïció per justificar la meva violència. I jo allà, serè, quasi rient del jutge que m'acusava d'un acte per a mi tan natural: apallissar un desgraciat que ha violat el ventre de la dona que em va portar al món. La senyora em mira amb la

boca oberta. Miri, senyora, es pot dir de moltes maneres... Però una cosa és fer broma com va fer Benigni quan va saltar sobre la Raffaella Carrà. Però en aquest cas es tractava de la meva mare. La senyora se n'adona. Tot d'una es torna seriosa. Silenci. Aleshores intento desdramatitzar.

—Com diria el Pollo, a mi *Beautiful* em fa corre'm de gust! En comptes d'escandalitzar-se, riu, amb complicitat.

—I després? —em demana, amb curiositat pel capítol següent. I jo començo a parlar sense traves, sense embuts. La meva història no té preu. Li explico per què als Estats Units, el voler anar-me'n, amb l'excusa de fer-hi un curs de disseny gràfic...

—I com que és fàcil trobar-se en una ciutat, encara que sigui gran, doncs... valia més marxar.

Buscar noves realitats, persones noves, i sobretot no endur-se cap record. Un any de converses difícils en anglès, amb l'ajuda de la presència d'alguns italians coneguts casualment. Tot molt divertit, una realitat plena de colors, de música, sons, moviment, festes, novetats. Tot plegat molt de soroll, embolcallat de silenci. Res del que la gent em deia tenia res a veure amb ella, ni podia tornar a trucar-li, tornar-la a la vida. Babi. Dies inútils per deixar reposar el meu cor, l'estómac, el cap. Babi. Impossibilitat total de tornar enrere, d'arribar en un moment a sota casa seva, de trobar-me-la pel carrer. Babi. A Nova York no hi ha cap perill... A Nova York no hi ha lloc per a Battisti: «E se ritorni nella mente basta pensare che non ci sei, che sto soffrendo inutilmente perché so, io lo so, io so che non tornerai».¹ Falsos acords per intentar evitar

1. «I si tornes en el pensament n'hi ha prou de pensar que no hi ets, que estic patint inútilment perquè sé, ho sé, sé que no tornaràs.» Es tracta d'una cançó molt coneguda del cantautor Lucio Battisti. (*N. de les T.*)

tots els llocs que coneix i freqüenta la Babi. La senyora somriu.

—Jo també la sé, aquesta cançó —diu, i es posa a cantussejar-la malament.

—Sí, és aquesta —intento tallar la seva exhibició pròpia del pitjor karaoke.

Però em salva l'avió. Cataclonc. Un soroll sec, metàl·lic. Un moviment dur i un petit sobresalt de l'aparell.

—Oh, Déu meu, què ha estat? —La senyora es precipita damunt de la meva mà dreta, l'única que em queda lliure.

—És el carretó, no es preocupi.

—Però com que no em preocupi! I aquest soroll? Em sembla que s'ha deixat anar...

No gaire lluny, l'hostessa i els altres membres de la tripulació s'asseuen a les butaques lliures i en algun estrany lloc lateral al costat de les sortides. Busco l'Eva, la trobo, però ja no mira en la meva direcció. La senyora mira de distreure's sola. Ho aconsegueix. Em deixa anar la mà a canvi d'una última pregunta.

—I per què vau tallar?

—Perquè la Babi se'n va anar amb un altre.

—Però com? La seva xicota? Amb tot el que m'ha explicat?

Ara es diverteix ella, ficant-me el dit a la nafra. L'avió i l'aterratge han passat a un segon pla. I em cus a preguntes fins a l'últim moment; a més, arrossegada per l'ímpetu, ha començat a dir-me de tu. I posa la directa. Després de deixar-la, has fet l'amor amb altres dones? I de dret a mi, en picat, com els stuka d'aquells dibuixos animats, Linus i el baró roig. Hi tornaries, amb ella? Paciència, que segueix disparant. La pots perdonar? N'has parlat amb algú? O la birra m'ha fet efecte o és ella i les seves preguntes el que em fan rodar el cap. O el dolor d'aquest amor encara no

oblidat. No entenc res. Només sento el ronc del motor de l'avió i la turbina girant en direcció contrària, en fase d'aterratge. Vet aquí, tinc una idea, em puc salvar d'aquest interrogatori...

—Miri els llums de la pista. No ho aconseguirem —li dic rient, recuperant el domini del joc.

—Oh, Déu meu, és veritat, mira'ls...

Espantada, mira per la finestra l'avió i les ales que quasi toquen a terra i onegen indecises. Amb un gest de pantera vella, m'aferra la mà dreta al vol. Torna a mirar a fora. Encara un últim instant, tira el cap enrere contra el seient i empeny amb les cames cap endavant, com si pretengués frenar ella amb els seus peus. Em clava les ungles a la carn de la mà. Amb uns quants bots suaus, l'avió toca terra. Les turbines dels motors es posen a girar a la inversa de seguida; l'enorme massa d'acer tremola embogida amb tots els seus seients, incloent-hi la senyora. Però ella no es dóna per vençuda. Tanca els ulls i tremola, mentre em tortura la mà.

—El comandant els informa que hem arribat a Roma Fiumicino. La temperatura exterior...

Del fons de l'avió s'eleva un intent d'aplaudiment, que s'extingeix de seguida. Ja no està de moda.

—Bé, ens n'hem sortit.

—Gràcies a Déu —sospira la senyora.

—Potser coincidirem una altra vegada.

—Oh, sí, m'ha agradat molt parlar amb tu. És veritat, tot el que m'has explicat?

—Tan veritat com que vostè m'ha estret la mà. —Li ensenyo la dreta i la marca de les seves ungles.

—Oh, sí que em sap greu...

—No té importància.

—Perdona...

—No, de debò, no hi fa res.

Comencen a sonar alguns telèfons mòbils. Els somriures i la tranquil·litat de després d'aterrar. Gairebé tothom obre els armariets de sobre dels seus seients i en treu paquets de regals més o menys inútils comprats als Estats Units, preparats per posar-se a la fila i arribar a la sortida al més aviat possible. Després de tantes hores immòbils a l'avió, on et veus obligat a fer balanç dels anys passats fins al present, tornes a la pressa del no pensar, als falsos pensaments, a la cursa cap a la pròxima meta.

«A reveure.» «Gràcies, bona tarda.» Les hostesses, més o menys bufones, saluden a la sortida de l'avió. L'Eva, amb posat professional i un somriure estampat, saluda tothom, perfecta.

—Gràcies per les cerveses.

—De res —em somriu amb més naturalitat, potser.

—Si tens problemes... —li allargo una targeta.

La mira, perplexa: hi ha el meu telèfon de Roma.

—Les vaig fer per al meu examen al curs de disseny gràfic.

—Et va anar bé?

—Van quedar molt contents. Van trobar genial la combinació del blanc i el blau.

—Queda simpàtica.

Se la fica a la butxaca. No m'he arriscat a dir-li que sóc seguidor del Lazio. I baixo les escales.

Vent tebi. Setembre. La posta, són tot just dos quarts de nou. Exactament l'hora prevista. És bonic tornar a caminar, després d'haver volat durant vuit hores. Pugem a l'autobús. Miro la gent que hi ha. Algun xinès, un americà fornit, un noi que no ha deixat d'escoltar un d'aquells Samsung YP-T/X de 512 MB que ja havia vist a Nova York. Dues amigues de vacances que ja no parlen, potser saturades de la llarga convivència. Una parella d'enamorats. Riuen, no paren de dir-se coses més o menys útils, es fan brometes.

Els envejo o, més ben dit, m'agrada mirar-los. La meua companya de viatge, la senyora grassoneta que ja ho sap tot de la meua vida, se m'acosta. Em mira somrient, com dient: «Ens n'hem sortit, oi?». Faig que sí. Gairebé em peneixo d'haver-li explicat tantes coses. Però em tranquilitzo. No la veuré mai més. Control de passaports. Algun pastor alemany mantingut sota control passeja nerviós amunt i avall, buscant una mica de coca o xocolata. Gossos que ronden insatisfets, que ens miren amb ulls bondadosos, esgotats per l'entrenament. Un policia obre distretament el meu passaport. Després s'ho repensa, perd una pàgina, la recupera i la mira amb més atenció. El cor se m'accelera una mica. Res. No li interesso. Me'l torna, el tanco i me'l fico a la motxilla. Vaig a buscar l'equipatge. Surto lliure, altre cop a Roma. He estat dos anys a Nova York i em sembla que vaig marxar ahir. Camino de pressa cap a la sortida. M'encreuo amb gent que tragina maletes, amb un paio que corre cansat cap a un avió que potser perdrà. A l'altra banda de les barreres, els parents esperen algú que no arriba. Noies guapes i encara morenes de l'estiu esperen el seu amor o el que l'ha estat. Amb els braços plegats, passejant o parades, amb els ulls inquietos o serens, esperen.

—Taxi, necessita un taxi? —Un fals taxista em ve a trobar, fent-se passar per honest:— Li faré un bon preu.

No li responc. S'adona que no sóc bon negoci i em deixa córrer. Miro al meu voltant. Una senyora guapa, elegant, amb un vestit clar i un collaret d'or prim al coll, mira amb ulls tranquils en la meua direcció. És guapa. Li somric. Ella insinua una resposta mínima però que ho conté tot. Enganyar, m'agradaria però no puc, el seu desig de llibertat. Després mira cap a una altra banda, renunciant. Continuo mirant al meu voltant. Res. Que estúpid. Però és cert. Què m'esperava? Qui estic buscant? És per

això que has tornat? Doncs llavors no has entès res, encara no has entès res. Em vénen ganes de riure: em sento estúpid.

«Ja hauria d’haver arribat...»

Amagada al darrere d’una columna, en silenci però amb el cor a mil, parla en veu baixa per a ella mateixa. Potser per ocultar el soroll que li fa el cor, que en realitat batega a dos mil. Després fa el cor fort. Respira fondo i treu el nas lentament.

«És aquí. Ho sabia, ho sabia!» Quasi salta d’alegria.

«No m’ho puc creure... Step. Ho sabia, ho sabia, n’estava segura que tornava avui. No m’ho puc creure. Mare meva, és veritat que s’ha aprimat moltíssim. Però somriu. Sí, em sembla que està bé. Deu ser feliç? Potser hi ha estat bé, a l’estranger. Massa. Però sóc idiota o què? Em deixo endur per la gelosia. Però quin dret hi tinc? Cap... I llavors? Mare meva, com estic. Seriosament, estic fatal, massa. Vull dir, sóc massa feliç. Massa. Ha tornat. No m’ho puc creure. Oh, Déu meu, està mirant cap aquí!»

De sobte es torna a amagar rere la columna. Sospira. Tanca els ulls serrant-los amb força. Es queda amb el cap recolzat al fred marbre blanc, amb les mans obertes contra la columna. Silenci. Respira fondo. Deixa anar l’aire. Inspirar, expirar. Inspirar, expirar. Torna a obrir els ulls. En aquell precís moment passa un turista que la mira perplex. Ella esbossa un somriure per intentar donar-li a entendre que tot està dins la normalitat. Però no és així. No hi ha dubte.

«Ostres, m’ha vist, ho noto. Déu meu, l’Step m’ha vist, ho sé.»

Treu el cap. Res. L’Step ha marxat com si res.

«Esclar, que estúpida. I si, després de tot...?»

Ja sóc aquí. He tornat. A Roma. A Fiumicino, per ser exactes. Camino cap a la sortida. Travesso les portes de vidre i surto al carrer. Al davant dels taxis. Però just en aquell moment tinc una sensació estranya. Em fa l'efecte que algú m'observa. Em giro de cop. Res. No hi ha res pitjor que esperar alguna cosa... I no trobar res.